

Κλώνοι ατάκτως... ερριμμένοι

του **Αλέξη Ν. Δερμετζόγλου**
Κριτικού κινηματογράφου
Ιατρού Μικροβιολόγου
alex_derm@freemail.gr

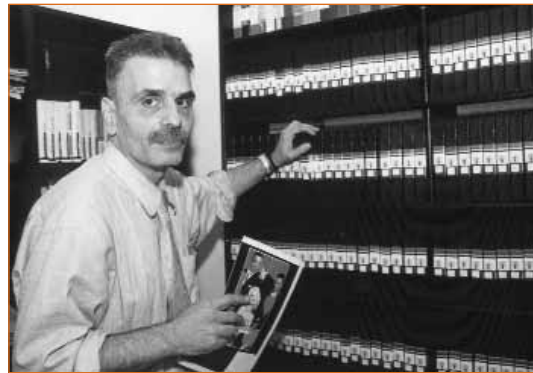
Πρόσφατα ο Μάικλ Μπέι, ένας Αμερικανός σκηνοθέτης που οι ταινίες του είναι χαβαλέ ή φάτε μάτια ψάρια («**Bad boys**», «**Περλ Χάρμπορ**»), αποφάσισε να σοβαρευθεί, κάτι που μας κάνει εντύπωση. «**Το νησί**» βάζει θέματα σύγχρονου βιογενετικού προβληματισμού, ενώ παράλληλα οι εφημερίδες και η τηλεόραση συνεχώς αναφέρουν πως επίκειται η ανθρώπινη κλωνοποίηση.

Στο φιλμ αυτό αναφέρονται διάφορες ιστορίες που έχουν σχέση με ανθρώπινους κλώνους. Οι τελευταίοι χρησιμοποιούνται ως ανταλλακτικά ... και στο τέλος η εξέγερση θα φθάσει.

Το «**Νησί**» εξυπηρετείται από λαμπερούς σταν (Ίουαν Μακ Γκρέγκορ, Σκάρλετ Γιόχανσον) και τελικά κερδίζει η δράση τη φιλοσοφία με τον προβληματισμό να παραμένει νηπιώδης. Ταυτόχρονα την Ιατρική τη θέτει προ ενός προβλήματος. Όντως, εάν έχουμε ανθρώπινους κλώνους, θα μπορούμε να παραλαμβάνουμε πολύ ζωντανά και καλά αιματωμένα όργανα για μεταμοσχεύσεις και τα ανάλογα; Το «**Νησί**» μας ενδιαφέρει στο επίπεδο που μπορεί να αποδιοργανώσει τους ανθρώπους που θέλουν να γίνουν δότες οργάνων, κάτι που πολύ σωστά αποφάσισαν.

Οι κινηματογραφικές μυθοπλασίες έχουν την ανάγκη τους να τροφοδοτηθούν από ένταση, αυτό όμως επ' ουδενί μπορεί να αποκλείσει την επιστήμη από το να προοδεύει ή να ψάχνει τις σωστές επιλογές.

Την ταινία θα πρέπει να την αντιμετωπίσουμε, όταν σύντομα κυκλοφορήσει και σε DVD, περισσότερο ως τοποθέτηση συγκεκριμένων ηθικών και φιλοσοφικών διλημάτων παρά ως εκφοβιστικό όχημα. Κοντά στο «**Νησί**», με άλλες διαδικασίες και άλλες λογικές και τεχνικές και αρχετυπικά μοντέλα, είδαμε ακόμη τη «**Γη των ζωντανών νεκρών**», όπου

ο «παπιούς» πλέον Ζορζ Ρομέρο θυμάται το 1968, όταν εισήγαγε τη μυθολογία των ζόμπι με τη «**Νύχτα των ζωντανών νεκρών**».

Εδώ τα πράγματα είναι τελικά φανταστικά. Το «νεκροζώντανος» μπορεί να έχει σχέση με τη μεταφυσική, τον τρόμο και το «φανταστικό», αλλά όχι με την Ιατρική. Πέρα όμως της νεκροφάνειας που εξηγείται, οι ιστορίες με τα ζόμπι δεν έχουν επιστημονική βάση, αλλά μόνον κοινωνιολογική.

Αυτή η κριτική της κοινωνίας της κατανάλωσης και ο κόσμος των ανεγκέφαλων αφορά σε άλλους μύθους που δεν έχουν σχέση με αυτό το σημείωμα. Οπωσδήποτε όμως, όταν αναφερόμαστε σε κλωνική παραγωγή, καλό θα ήταν, καταφεύγοντας στο βίντεο ή στο DVD, να απολαύσουμε ή να επανεξετάσουμε κάποια φιλμ του παρελθόντος. Κι αυτά είναι ο «**Blade runner**» του Ρίντλεϊ Σκοτ, το «**Χωρίς ταυτότητα**» («**Impostor**») του Γκάρι Φλέντερ, ακόμη πιο παλιά το «**Τρόμος στην πόλη**» («**Dead and buried**») του Γκάρι Σέρμαν, για να νιώσουμε πώς γίνεται η φιλοσοφική διαχείριση του θέματος.

Και βέβαια, οι κλώνοι που θα τους βρούμε στη δεύτερη τριλογία του «**Πολέμου των**

άστρων» του Τζορτζ Λούκας, δεν μπορούν παρά να ζουν και να υπάρχουν σ' ένα τεχνοκρατούμενο μελλοντικό κόσμο.

Δεν είναι παράλογο να ανησυχούμε για τους κλώνους και να μην αναρωτιόμαστε πώς και γιατί οδηγούμαστε εκεί.

Δείτε, λοιπόν, «**Αλφαβιλ**» του Γκοντάρ, την «**Γκάταγκα**» του Άντριου Νίκολ, τον «**Κωδικό 46**» του Μάικλ Γουίντερμποτόμ. Μάλιστα ο Νίκολ, που φαίνεται πως ψάχνεται πολύ σ' αυτή τη θεματολογία, μας έδωσε και τη «**Simone**». Ως γνωστό, σ' αυτή την ταινία ο Αλ Πατσίνο παίζει τον ρόλο ενός σκηνοθέτη που βρίσκεται σε πτώση και λύνει το πρόβλημα της ανάκαμψης της καριέρας του κατασκευάζοντας ψηφιακά (!) μια πανέμορφη σταρ.

Εδώ η Ιατρική δεν παρεμβαίνει, μια και ο

κλώνος είναι ψηφιακός, δεδομένου ότι η τεχνολογία όχι μόνον κατασκευάζει ανύπαρκτα πρόσωπα, αλλά και νεκρανασταίνει. Προηγείται, λοιπόν, της θρησκείας και της ... Ιατρικής.

Στον «**Μονομάχο**» του Ρίντλεϊ Σκοτ έναν μικρό χαρακτηριστικό ρόλο έπαιζε ο Όλιβερ Ριντ, ο οποίος όμως πέθανε κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων. Τότε, στις σκηνές που απαιτούνταν έγινε ψηφιακή .... αναπαραγωγή του.

Φαίνεται, λοιπόν, πως η μοριακή βιολογία, η γενετική, η χειρουργική των μεταμοσχεύσεων θα απασχολούν ολοένα και πιο πολύ το σινεμά που ψάχνει με τον τρόπο του το μέλλον, εκεί όταν η επιστήμη θα είναι πάνω απ' όλους και όλα. Εκεί ελπίζω και φαντάζομαι πως θα επικρατήσει η ακεραιότητα της Ιατρικής και ο όρκος των λειτουργών της!

Μάραθον.